

ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΤΟ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟ Ν

Για να γράφουν οι άπειροὶ τοῦ Νουμά πιδ σωστά και πιδ ὁμοίωσεν τῆ γλώσσα, κάθε εβδομάδα θά παραθέτομε ἐδῶ μερικῆς προαχτικῆς οδηγί- ες χωρὶς τὰ ξηροῦμε βέβαια και τὸ λόγο.

"Ἐπει ἀρχισοῦμε σήμερα ἀπὸ τὸ τελικὸν ν τοῦ οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς νέους τὸ παραμελοῦν και γράφουνε λ, γ. τὸ πατέρα, τὸ καφέ, τὴ τιμὴ κτλ. ἀντὶ τὸν πατέρα, τὸν καφέ τὴν τιμὴ κτλ. ποὺ εἶναι τὰ μόνα σωστά, κῆτσι ξενεβριάζουν τὸ διεγ ἰντὴ τοῦ Νουμά και πετῶ τὰ χειρογραφεῖ τους στὸ καλά- θι πρὶν τὰ διαβάσει.

Τὸ τελικὸ ν

Οἱ ἴξεις τὸ(ν), τῆ(ν), πρὶ(ν), ἄ(ν), σά(ν), δέ(ν), μῆ(ν), λοιπὸ(ν), σκεδὸ(ν), τελοσπάντω(ν), ἐκατὸ(ν).

Οἱ αἰτιατικῆς ἕνα(ν), μιὰ(ν), ἀπτό(ν), ἀπτή(ν) και τῶ(ν) δῶ(ν) ἄλλων ἀντιστοιχοῦνε λ, γ. πόσο(ν) τῶση(ν) κτλ.

Θέλουνε χωρὶς ἄλλο τὸ Ν στὸ τέλος :

"Όταν ἀκολουθοῦν οἱ φτόγγιοι : κ, π, τ, γ (γκ), β (μπ), δ (ντ), ἢ ὅταν ἀκολουθοῦνε φωνήεντα λ, γ. τὸν τρώγω τὸν κότσοφα, τὴν πίνω τὴν μπί- ρα, κτλ. ἀπτήν ἀγαπῶ, ἐκεῖνον τιμῶ, πόσον και- ρό; τῶσην ἀγάπη κτλ. κτλ.

"Ἐπίσης ὅταν ἀκολουθεῖ ξ ἢ ψ, γιατί ἀπτά εἶναι γράμματα ποὺ παραστήθουνε μονοσηφίς δνὸ μαζὸ φτόγγους ξ (= κς) και ψ (= πς), ἔχουμε δηλαδὴ πάντα ἀρχικὸ κ ἢ π λ. γ. τὸν ξανθό, τὴν ψυ- χὴ κτλ.

Δὲ θέλουνε Ν στὸ τέλος :

"Όταν ἀκολουθοῦν ὅλα τὰλλα σύμφωνα : β γ δ ζ θ λ μ ν ο σ φ χ.

Σημ. Στὴν ἀντωνυμία τον βάζουμε ἕνα ε για να μὴ μείνει το και συχναί με τὸ οὐδέτερο λ. γ. τότε γραφω τὸν ἄντρα, τὸ γράφω τὸ παιδί.

M. ΦΙΛΗΝΤΑΣ

ΗΛΙΟΓΕΡΜΑ

(Στὴ χρυσὴ μου Μερδση)

Γαλάζιος οὐρανὸς, γαλάζιη ἢ θάλασσα, γαλά- ζια τὰ βουνά

Και πρὸς τὴ δύση μόνου σιγαρά
Τῆλικο τοῦ ἡλιου χρῶμα ἀρξοσβίνει.

Σκόρπιες τὰ συννεφάνια πινελιές
Βάφονται ὠχρά, ξανθὰ και πορφυρένια.
Ἄδρες χωρίζουν στὸ θαμπόφωτο οἱ γραμμῆς

Τῆς στεριάς. Μιά βαρκούλα με πανιά
Σταχετὰ στὰ γαλήνι νερὰ λάμνει.
Φυσάει μαϊστράλι. Ὁ ἄλσρος κῆκλους κάμει.

ΤΟ ΣΥΝΑΠΑΝΤΗΜΑ

Ἄπὸ τὸ πλάγι τὸ ἰσκιερό
ἀσπροφτέρα περιστέρα,
ροβολοῦσε ἢ Μαργαροῦ
κατὰ τὸ ποτάμι, πέρα.

Κάτω κῆ στὴ ρεματιά
Πάει τὰ ροῦχα να λευκάνει
τὶς φλοκάτες, τὰσκουτιά,
σὰν τὰ στήθια τῆς να κάνει.

Και ἰ ποὺς να εἶπε στὸ Μαθιά
να βρεθεῖ τὴν ὥρα κείνη
κάτω κῆ στὴ ρεματιά
και σκυφτὸς νερὸ να πίνει :

Γιατί τάχα οἱ σπῖνοι, οἱ φλώροι,
παίζανε κρυφὸ κνηγι ;
και σὰν κατὶ ἔνωθε ἢ κῆρη
νᾶνεβαίνει, να τὴν πνίγει :

Τάκροκλάδια τοῦ πλατάνου
τάερί πῶς σιγαναδέει
Τὸ νερὸ ψηλά, ὡς ἀπάνου.
πῶς τὰ πόδια τῆς χαϊδεύει ;

Καθὼς ἔτρεχε κ' ἐκύλα,
τὴν ἐθάμπωσε, τῆς φέρονε
στὸ κορμί με' ἀνατριχίλα
και τὸ νοῦ τῆς συνεπαίρνει.

Και ξεχνάει τὰ σκουτιά τῆς
και ξεχνάει και τὴν πλύση
και στὰ χέρια τοῦ Μαθιά τῆς
βρῆκε τὸ γλυκὸ μεθῆσι.

Σόρα

ΛΑΥΡΑΣ

ΑΛΗΘΕΙΑ

Ἄγάπησα πολὺ με τὴν ψυχὴ μου
και ὅλα τὰ χάρισα τὰ θεῖα μου δῶρα.
σ' Ἄνοιξης μιᾶς ξεχωριστῆς τῆ φῆρα
τοῦδωκα σὰν ἕνα ἄνθος τὸ κορμί μου.

Και τοῦπα· σὰ θελήσεις τὴ ζωὴ μου
σὲ κάποιος στενοχώριας σου τὴ μπόρμ,
στὸ κῆφι σου θε νᾶναι, ὅπως και τώρα,
στὴ χάρισα ἀπὸ πρὶν, δὲν εἶν' δικὴ μου.

Κι ὁ κόσμος ὁ κακὸς στραβοκοιτάζει
στεφάνια πῶς δὲ βάλαμε τοῦ γάμου,
μὰ ἔδωσε ἢ ἀγάπη τὴν καρδιά μου.

"Ἄς πῆ και ἀκόμα τόσα, δὲ με νοιάζει...
—Μαγδαληνὴ εἶναι ἢ Κοινωνία κρῆφι,
πῶς ἀπὸ τὰ τίμα τῆς τάχα μοτίφια.